

החמור האמיץ

קזחסטן

נמאס לחמור לשאת כל יום משא כבד. הוא הלך לגמל שעבד אתו והציע:
"הי גמל! נמאס לי לעבוד קשה ולשאת מטענים.
לא נשאר לי כבר מקום בריא על גבי. הבה נברח מבעל הבית שלנו ונהיה חופשיים, נחיה כפי שנרצה."
הגמל חשב, חשב ואמר:
"נכון, בעל הבית שלנו גרוע, מאכיל אותנו מעט ומעמיס עלינו הרבה. הייתי כבר מזמן בורח, אבל איך נעשה זאת?"

אבל החמור כבר חשב על כך:
"מצאתי דרך להשתחרר" אמר "מחר הוא יעמיס עלינו שקי מלח. נלך אתם להרים. בהתחלה נלך כרגיל, צייתנים ואמינים, אך כשנגיע למדרון תלול ניפול על הארץ, כאילו עזבו אותנו הכוחות. בעל הבית יתחיל להרביץ לנו במקל שלו, אבל אנו לא נזוז. בוודאי יכה אותנו חזק, אבל אם לא נקום הוא יתעייף בסוף וילך לחפש עזרה. אז נקום ונברח. נלך לאן שנרצה."
הגמל שמח:
"תכננת יפה, חמור, כל הכבוד לך! נעשה מחר כפי שאמרת."
למחרת בעל הבית העמיס שקי מלח על גבי

החמור והגמל ויצא אתם לדרך. בהתחלה הם

הלכו כמו תמיד - החמור קדימה, הגמל אחריו
ומאחור בעל הבית עם מקל. אך כשעלו במדרון
החמור נפל על הארץ והגמל נפל אחריו. הם

נשכבו ועשו רושם שבשום אופן לא יכולים לעמוד
על רגליהם.

בעל הבית התחיל לצעוק:

"קומו בטלנים! קומו עצלנים! קומו לפני שאתן

לכם מכות במקל שלי!"

אבל הם שכבו כאילו לא שומעים דבר, אפילו אוזן
לא הזיזו.

בעל הבית התרגז והתחיל להרביץ להם מכות

במקל. נתן לגמל שלושים ותשע מכות וזה לא

הועיל, אבל כשהרים את המקל בפעם ארבעים

הגמל קפץ על רגליו.

"זהו זה!" אמר בעל הבית "יכולת לעשות זאת

קודם."

והוא ניגש להכות את החמור. ארבעים מכות נתן בעל הבית לחמור, וזה לא זז, הכה אותו חמישים פעם, והחמור לא הניע את אוזנו. הכה שישים פעם, והחמור שכב כפי ששכב. חשב בעל הבית "החמור כנראה עומד להוציא את נשמתו בקרוב. חבל מאוד, אבל אין מה לעשות."

הוא הוריד את המשא מהחמור, העמיס אותו על הגמל ויצא לדרך.

הגמל הלך עמוס וקלל את החמור: "ימח שמו החמור. בגללו קיבלתי מכות ועכשיו אני נושא מטען כפול!"

והחמור חיכה שבעל הבית והגמל יעלמו מעיניו,

קם על רגליו והתחיל לרוץ, בלי להבחין לאן. הוא רץ כך שלושה ימים, עבר שלושה הרים ושלושה עמקים ובסוף הגיע לאחו רחב ידיים, ליד נהר גדול.

האחו מצא חן בעיני החמור והוא החליט להישאר בו. הוא לא ידע שבאחו הזה שולט נמר אחד, חזק ועצום.

יום אחד הנמר החליט לבדוק את הממלכה שלו. הוא יצא בבוקר לדרך ומהר מאוד ראה את החמור.

החמור הלך באחו, נפנף בזנבו להנאתו ולחך עשבים.

הנמר חשב:

"מפני מה אתה בורח כל כך, שליט עצום שלנו?"
שאל.

"נבהלתי מחיה כזו, שעוד אף פעם לא ראיתי
איומה ממנה. במקום אוזניים צומחות לה כנפיים
מהראש, הפה שלה גדול מהראש שלי והיא
נוערת חזק, כאילו האדמה מתרוממת ונופלת
לשמיים."

"הי, הי" אומר לו הזאב "אולי פגשת חמור
שהפחיד אתך כל כך? נכון, כזה הוא. אבל אין
מה לפחד ממנו. מחר נתפוס אותו בפלצור."
ולמחרת הזאב השיג פלצור, קשר קצה אחד
לצווארו של הנמר, את הקצה השני קשר לצוואר
של עצמו, וכך הם יצאו לאחו.

"איזו חיה זו? עוד אף פעם לא ראיתי כזו?"
החמור ראה מרחוק את הנמר וכמעט התעלף
מפחד:

"הנה" חשב "הגיעה שעת האחרונה!" ואחר כך
החליט "אם למות, אז בכבוד. אראה את אומץ
לבי לחיה האיומה הזו!"
הוא הרים את זנבו, הניף את אוזניו הארוכות,
פתח את פיו רחב ככל שיכול היה, והתחיל לנעור
בכל חוזק גרונו.

שמע הנמר וחשכו עיניו. הוא הסתובב במקום
והתחיל לברוח כמה שרגליו נשאו אותו. אפילו
להביט אחורה לא העז מרוב פחד.
בדרך פגש אותו הזאב.

הזאב הלך קדימה והנמר הסתתר מאחוריו, כי עדיין פחד.
החמור ראה אותם מרחוק וחזר על המעשה שלו מאתמול: הרים את זנבו, פתח את פיו והתחיל לנעור יותר חזק מיום קודם.
צועק הנמר לזאב:
"אתה, ידידי, סוּחב אותי כדי שאהיה לקורבן של המפלצת הזו!"
הוא התחיל שוב לברוח, משך חזק בפלצור והוריד לזאב את הראש.
בלי נשימה חזר הנמר לביתו.
באותו זמן בא אליו עורב. הוא קשקש, נפנף בכנפיים ושאל את הנמר על כל מה שקרה, ואחר

כך אמר:
"אעוף אל האחו, אבדוק איזה חיה מתהלכת שם ומה היא עושה. אבחון את הכל במפורט ואמסור לך."
והעורב עף אל האחו.
החמור ראה אותו מרחוק והוא נשכב על הארץ, פשט רגליים ונראה כמו מת!
העורב ירד על החמור, הסתובב עליו קדימה ואחורה וחשב איך לשקר לנמר, איך לסביר לו שזה הוא, העורב, שהרג את המפלצת.
אך לצערו ראה פתאום על הארץ גרעין של חיטה. הוא רצה לאכול את הגרעין, כיוון את מקורו, התכופף וראשו ניכנס ישר בין רגליו של החמור.

בזנב. הרביץ לו כך הרבה זמן עד שהנוצות
התפזרו לכל הכוונים. אחר כך נתן לו בפרסה
בעיטה כזו שהעורב עף עד קצה האחו.
העורב שכב זמן מה, התאושש איכשהו, נאנק
ועף חזרה לנמר. עף ועוד מרחוק קרא:
"ברח מכאן, הנמר, כל עוד אתה שלם! לך מה
שיותר רחוק. החיה המקוללת הזו פצעה אותי
פצעי מוות! ראה איך נראות הנוצות שלי. ברח
כדי שגם לך לא יקרה כך."
הנמר נבהל עכשיו ממש. הוא אסף את כל חפתיו
והלך לארצות רחוקות לתמיד.
והחמור האמיץ חי עד היום באחו רחב ידיים.

באותו רגע החמור קם לתחייה. הוא תפס את
ראשו של העורב בין רגליו והתחיל להרביץ לו